Ч. 99 Середа 6 (18) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З угорскої делеґациї. — Німецка праса о експозе ґр. Ґолуховского. — Положене в Італії. — Гостина кн. Генрика пруского в Пекіні.)

Комісия войскова угорскої делеґациї приймила без зміни звичайний войсковий буджет. — П. міністер війни ґен. Кріґгаммер обіцяв, що дасть довірочні поясненя що-до додаткового кредиту в сумі 30 міліонів зр. Відповідаючи на різні питаня заявив, що готовий проєкт карновійскової процедури і розпоряджене впроваджуюче відіслано вже до дотичних міністрів для засягненя їх гадки. На цілковите знесене другого року служби однорічних охотників заряд войсковий не може згодити ся, а то на підставі пороблених досьвідів. Впрочім значне зменшене числа охотників в другім році служби єсть доказом, що власть войскова поступає дуже лагідно. — Що до увільнюваня вояків перед третим роком служби, то заявив п. міністер, що пересічно увільнює ся постійно 15.000 людий. На питане, чи дисльокация гусарских полків в Галичині єсть постійною, відповів п. Міністер, що ті полки міняють ся.

Німецкі часописи живо обговорюють експозе ґр. Ґолуховского. Vossische Ztg. пише о експозе: „Заявленя п. Міністра о іспаньско-американьскій війні, хоч містять слова найвисшої симпатиї для іспаньскої реґентки і жаль з причини того кровавого заколоту, повинні усунути всякий неспокій Сполучених Держав. Загальний образ ситуациї, поданий ґр. Ґолуховским, вдоволяючий“. — National Ztg. пише: „Ґр. Ґолуховский справедливо замітив, що супротив постійного істнованя і довшого триваня потрійного союза, згадуване о нім при кождій нагоді злишне. Причини подані п. Міністром, для яких австро угорскі войска полишили Крету, суть цілком ідентичні з поглядами Німеччини на ту справу. Треба з вдоволенем сконстатувати, що після заявлень ґр. Ґолуховского, мимо ріжниці гадок що-до справи кретийскої, істнує цілковите порозуміне між Австриєю і Росиєю у всхідній справі“. — N. Nachrichten пишуть: „Відповіди ґр. Ґолуховского на поставлені єму питаня були такі влучні, що обмежуємо ся виключно до повтореня їх з висказом найбільшого признаня“. — Köln. Ztg. пише: „Заявленя ґр. Ґолуховского не допускають ніякого сумніву, що потрійний союз стоїть і дальше непохитно“.

Італіяньскі університети в Римі, Павії, Неаполі і Більонії закрито. В редакциї часописи Avanti відбула ся поліцийна ревізия. Аґентия Стефаніго доносить з Міляна: Тут вже цілковитий спокій. Власти розвязують революцийні клюби, а арештованя тревають дальше. Між иншими арештовано бувшого републиканьского посла Цаваттарі. — Між населенем Льомбардиї сконфісковано 10.000 карабінів і револьверів. Минувшого вівтірка прийшло ще до правдивої битви між селянами а войском, в котрій упало 30 людий. — Piccolo доносить: Італіяньский міністер заграничних справ Віскопті Веноста візвав передвчера в другій енерґійній ноті швайцарске правительство, аби до 24 годин відповіло на жадане розоруженя і розігнаня італіяньских шайок ворохобників в Швайцариї.

Телеґрами з Пекіну доносять: Кн. Генрика пруского на цілій дорозі з Таку до Пекіну приймано величаво. Німецкий посол бар. Гайкінґ поплив з Тієнтсіну до пристани Таку, аби повитати князя. Прибув також високий хіньский урядник, віддаючи почесть братови німецкого цісаря. На фортах в Таку і в Тієнтсіні було уставлено богато хіньского войска, вояки презентували оружие, а офіцири повклякали. В Таку приймав князя віцекороль. На від'їзді з зелізничого двірця до Пекіну публика підносила оклики в честь гостя. На зелізничім двірци в Пекіні повитав князя брат хіньского цісаря; дворець окружила велика товпа народа. По торжественнім привитаню відбув ся в'їзд до міста; войско творило шпалїр, а похід вели мандарини на конях, відтак поступали німецкі моряки. Князя несено в жовтій лектиці (краска хіньского цісаря), відтак слїдувала дружина князя також в лектиках. Всї улиці були переповнені народом.

Рух в товариствах.

II засїдане Видїлу Руского товариства педаґоґічного відбуло ся в суботу 23 цьвітня 1898. Наперед відчитано протокол з I засїданя і принято его до відомости. Відтак поодинокі члени Видїлу здавали справу, що зроблено в комісиях. 1) П. К. Паньківский предложив виказ членів, ко рих по мисли постанов статута належало вичеркнути з товариства, але позаяк показало ся, що богато з них можна бч ще уратувати мотивованими пригадками, поручено секретарови виготовити такі пригадки і розіслати тим членам, що не платять вкладок, а доперва відтак вичеркнути тих, котрих і така пригадка не оживить. 2) П. І. Строньский предложив іменем другої комісиї відозву до філій. 3) П. В. Білецкий ві читав зла-

Пані Мек Вілемс і блискавка.

(Гуморєска Марк-Твайна. — З анґлійского.)

— Так, пане — говорив пан Вілемс дальше, бо то не був початок его бесїди — страх перед блискавкою то найбільша слабість, яку взагалі може мати чоловік. Він нападає по найбільшій части жінки, часом малі пси а деколи навіть і мужчин. То цілком особлива слабість, бо може більше занепокоїти чоловіка як кожда инша і і єї не можна вилїчити ні вговорюванем ні погрозами ні ганьбленем. Жінка, що не бояла би ся навіть чорта — або навіть миши — тратить притомність, тремтить коли побачить блискавку. Той страх викликує часом співчутє.

— Отже, як я вам вже казав, пробудивсь я в хвили, коли до мого уха доніс ся бояливий, придавлений крик: „Мортімер! Мортімер!“ І скоро я лиш опамятав ся, сїв на постели і спитав: То ти Євангелино? Що стало ся? Де ти?

— Замкни алькир. Встидай ся, така буря на дворі, а ти лежиш собі спокійно і спиш.

— Та як хто може встидати ся, як спить? То нельоґічно, Єванґелино. Чоловік не може встидати ся, як спить.

— Ти навіть і не пробовав, Мортімере. Ти дуже добре знаєш, що не пробовав того ніколи.

Я учув тихий плач.

То влагодило остру відповідь, яку я мав вже на устах і я відповів: — Жалую того, дитинко, справдї жалую. Я так зле не гадав. Іди, положи ся і —

— Мортімер!

— Що такого, чого хочеш, моя люба?

— Ти чейже вже не в ліжку?

— Чому нї. Очевидно що в ліжку.

— Зараз встань. Я гадала, що ти бодай для мене і для дітий то зробиш, що будеш трохи уважати на своє житє, коли вже не хочеш того зробити для себе.

— Алеж дитино —

— Не говори нічого, Мортімере. Ти-ж дуже добре знаєш, що при такій бури нема небезпечнїйшого місця як ліжко. У всїх книжках можеш то вичитати. А ти лежиш і виставляєш на небезпечність своє житє, лише тому, що —

— Алеж успокій ся, жінко, я вже не в ліжку. Я —

Тут перервала мою бесїду блискавка, по котрій роздав ся на пів придавлений крик моєї жінки а відтак голосний грім.

— О, видиш, маєш наслідки? Ах, Мортімере, як ти можеш бути такий безбожний і присягати ся в такім часї.

— Яж не присягав ся. І тут нема ніяких наслідків. Таке саме було би стало ся, хочби я був не сказав нї слівка. Ти добре знаєш, Євангелино, або бодай повинна знати, що коли у воздуси богато електричности, то —

— Лиш говори тепер, говори! Не розумію, як ти можеш так говорити, коли знаєш, що на домі нема громозвода і твоя бідна жінка і діти виставлені на небезпечність. — Що ти хочеш робити? Сьвітити сірник в такій порі? Чи ти одурів?

— До чорта, бабо, а щож в тім такого? Тут темно як в пивници і —

— Згаси! Сейчас згаси! Хочеш нас всїх погубити? Таж знаєш, що нічого так не притягає грому як огонь. (Гурр — бум — бум). О, чуєш! Видиш щось наробив!

— Нї, не виджу, що я наробив. Сірник про мене, може й притягає громи, але о скілько знаю не може викликати блискавки. То велика ріжниця. А отсей сірник не притягнув грому нї трошки, бо коли би той грім прийшов за моїм сірником, то хиба би був умисне вибраний з поміж міліонів инших. І чому до грома мало так бути?

— Встидай ся, Мортімере! Нам смерть в очи заглядає, а ти в такій торжественній хвили так говориш. Може хочеш — Мортімере?

— Що?

— Ти молив ся вечер.

— Я —

(Бум — бум — бум!)

— Ах, ми пропали! Нема ратунку! І як ти міг забути в такім часї?

— Алеж тоді не було такого часу. На небі нї хмарки. Як я міг знати, що прийдуть такі гримоти? І справдї не красно з твоєї сто-

джену в третій комісиї відозву до суспільности в справі запомогового фонду для учителів. Рішено витиснути єї в часописях, а відтак зробити відбитку і розіслати в суспільність. 4) П. Г. Огоновский заявив, що комісия для заснованя безплатної для синів учителів бурси ім. Франца Йосифа I зладила вже й оголосила відозву до рускої суспільности і поставив внесене, щоби і з сеї відозви зробити окремий відтиск і розіслати в широкі круги суспільности. Внесене принято. 5) Відтак внїс п. Г. Огоновский, щоби вибрані на попереднїм засїданю комісиї признати тревалими, тобто щоби вони й на дальше дбали про поручені їм справи, слїдили їх розвій і придумували способи як найскоршого їх здійсненя. І се внесене принято. 6) Др. М. Пачовский предложив Видїлови під розвагу чи не булоби порадно постарати ся в Намістництві о призвіл на збиранє публичних складок на бурсу імени Франца Йосифа I і на запомоговий фонд для учителів і квітуваня тих складок т. зв. цеголками. По обговореню сеї справи рішено вистарати ся о призвіл власти і витиснути цеголки по десять (10) сотиків на фонд запомоговий, а по двайцять сотиків на бурсу для синів учителів. 7) П. Н. Мостович подав до відомости Видїлу, що змінений статут товариства вже подано власти до відомости дня 6 цьвітня 1898 та що по упливі 4 недїль можна буде приступати до засновуваня Інститутів товариства й по провінциї та до творення педаґоґічних кружків, єсли до 6 мая 1898 Намістництво змінї статута не спротивить ся. Згадка за педаґоґічні кружки викликала в декотрих членах видїлу сумнїв, чи не будуть они подібно як тепер декотрі філії не помочию а радше запорою в розвою товариства тому, що через них вкрадає ся в товариство нелад і брак евіденциї стану товариства. По переведеній в сїй справі дискусиї рішено так від евентуальних педаґоґічних кружків як і від істнуючих уже філій вимагати точного виповняня постанов статута (по мисли відозви до філій виготовленої другою комісиєю) а в противнім разї поступити після постанов §§. 46 і 48, т. є. розвязати дотичний кружок або філію. 8) Принято 8 нових членів.

Новинки.

Львів дня 17-го мая 1898.

— **Іменованя.** Є. Вел. Цїсар іменував асистента дра Меч. Грабовского надзвичайним професором загальної і експериментальної патольоґії та патольоґічної анатомії при ветеринарийній академії у Львові.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені виїхав передвчера вечером на два днї до Коропця.

— **Видїл наукового товариства імени Шевченка** постановив взяти ініціятиву сьвяткованя столїтя нової українсько-рускої літератури. До комітету вибрано; проф. Грушевского, проф. о. Колессу, дра С. Озаркевича, К. Паньківского і дра Франка. Комітетови поручено розширити ся через кооптацию і постарати ся про як найсьвітлїйший обхід сего национального сьвята.

— **Каролина Кахникевичева,** мати нашого редактора Кирила Кахникевича, упокоїла ся вчера в полудне, дня 16 мая, по довгій а тяжкій недузї в 73-ім роцї житя. Похорон відбуде ся завтра, дня 18 мая, о 4-ій годинї в полудня, з дому жалоби при ул. Личаківскій ч. 58.

— **Нові стациї телеґрафу** будуть отворені почавши від 1 червня с. р. в купелевих місцевостях: Рабка, Риманів і Скло на час сеґорічного купелевого сезону, т. є. до кінця вересня, з обмеженою службою денною.

— **Передвчасна любов.** Трибунал судиїв присяжних у Львові розбирав минувшого тиждня справу недоспілої любови двох неповнолїтних осіб, любови дитинно-романтичної, задокументованої в протягу трех лїт стосами плятонїчних листів, тайними присягами, намірами спільної смерти, а вкінци трема вистрілами з револьвера. На лаві обжалованих засїдав 21-лїтний Мечислав Ґжибовский, учитель народних шкіл зі Львова, котрий дня 1 цьвітня с. р.. як ми свого часу о тім доносили, хотїв застрілити з револьвера 16-лїтну Здиславу Мацешкевичівну, а відтак положити себе трупом. Замах скінчив ся тим, що Здислава вийшла майже цїла, а він дістав ся на лаву обжалованих. Ґжибовский то маленький чоловічок з дрібним жовтим лицем, а она хороша 16-лїтна чорнявка з чарівними очима. Пізнали ся перед трема роками і за той час написали до себе листів, що важать 6 кільоґрамів. Їх зносини були дуже близькі, бо она ходила до помешканя его матери, де обое поприсягли собі досмертну любов. Для більшої певности повторили ту присягу одної ночи під костелом Бенедиктинок. Мимо то послїдним часом Здислава зробилась для него рівнодушна. Се понхнуло его до виконаня розпучного та недоспілого замаху на свою любку, приведену нарочно в тій цїли до свого помешканя. Подвійний вистріл до Здислави хибив, так само не повів ся третий вистріл до себе самого. Обоїх легко поранених заосмотрив сейчас прикликаний лїкар. — Обжалований признав ся до замаху, але, як каже, хотїв лиш себе застрілити, инші вистріли були случайні. Здислава при розправі працше невдячному, але вирікає ся любови і домагає ся відшкодованя. І трибунал простив Ґжибовскому провину, бо по знаменитій обороні дра Ґрека узнав его невинним. Хлопчиско зімлїв зі зворушеня, а зібрана публика, переважно женьска, повитала сей приговор з великим вдоволенем.

— **З Рави рускої доносять:** В ночи з дня 2 на 3 лютого с. р. обікрав невислїджений злодій церков равску, наробивши шкоди на звиж 100 зр. Позаяк акция орґанів безпечности для вислїдженя виновника була досить млава, осьмілив ся той сам злодій (що той сам, то показуєсь із знаків і способу розбиваня) на другий раз в ночи з 11 на 12 мая відвідати каплицю віднустову за містом і виважививши залїзним дручком подвійні двері, забрав чашу, діскос, коралики з золоченим хрестиком і стару хустку (все в вартости до 35 зр.), щоб дурно не виходити, бо в скарбоні було дуже мало готівки. Той сам злодій добирав ся і до церкви в Немирові і вивертїв пять дїр коло замку, але припадково надійшовші люди сполохали его. — Доси не удало ся злодія викрити.

— **Кілька дат про управу тютюну.** З справозданя Дирекциї заряду тютюневим монополем довідатись можна де-що цїкаве і про Галичину. В австрийскій половинї нашої монархії тютюн есть предметом державного монополю і вільно его управляти тілько в чотирох краях, т. є. у всхідній Галичинї, Буковинї, полудневім Тиролї і Дальмациї. Правительство видає рік-річно петентам в тих краях дозвіл на управу, роздає насїнє, а в осени відбирає листє. В Галичинї і Буковинї управляє ся тютюн на просторі 2049 гектарів (= 3500 моргів); занимає ся тим 25.074 господарів; пересїчний видаток з одного гектара 15·16 сотн. метр., а з цїлої просторони 31.067 сотн. м. Найбільше людий займає ся управою тютюну в охрестности Яголницї; охрестність та достар-

---

рони випоминати менї се, коли ти знаєш, що все молю ся. Від чотирох лїт, коли задля того мого гріха було землетрясенє, я перший раз нинї так согрішив.

— Мортімере, як ти говориш? А о жовтій пропасници забув?

— Моя дитино, ти конче хочеш в мене вмовити ту жовту пропасницю, а менї здає ся, що то несправедливо з твоєї сторони. Землетрясенє, ну про мене, то було близько, але нехай мене повісять, як я що винен в тій —

(Ш — бум — брр — бум!)

— Ах Боже, Боже! Я знаю, що грім ударить в наш дім. Мортімере, ми не діждемо вже дня, а ти так страшно говориш! Мортімере?

— Що ще?

— Твій голос звучить так немов би ти — чи не стоїш ти коло комина?

— Признаю ся до гріху, стою.

— Гет, сейчас гет звідтам! Ти, здаєть ся, хочеш нас всїх погубити. Чиж ти справдї не знаєш, що нїчо так не притягає грому, як отвертий комин? — Де ти тепер?

— Коло вікна.

— Ах, Господи! Чи ти розум втратив? Зараз менї іди звідтам. Таж і мала дитина знає, як то небезпечно підчас бурі стояти коло вікна. Господи Боже! Я знаю, що вже більше не побачу дня. Мортімере?

— Що?

— Що то за шелест?

— То я роблю.

— А щож ти робиш.

— Шукаю горішного кінця моїх штанів.

— Зараз кинь штани, скоро. Чи не хочеш ти їх в такий час убирати? А до того ще добре знаєш, що всї розумні люди кажуть, що овеча вовна дуже сильно притягає громи. Ах, Боже мій, Боже! Не дость, що я так небезпечно, ти мусиш ще робити всяку всячину, аби небезпечність збільшити. — Не співай, що ти собі гадаєш?

— А щож знов в тім злого?

— Мортімере, я тобі вже тілько разів говорила, що спів викликує рух воздуха а в наслїдок того електричність. — Бій ся Бога, пощо отвираєш двері?

— Боже, дай менї терпливість! Чи й то шкодить?

— Чи шкодить? То смерть. Таж кождий, хто лиш трошки над тим подумає, мусить признати, що протяг як раз спроваджує грім. Ти їх лише примкнув, заикни їх добре і не кивай їх більше, инакше ми всї пропали. Ах, то нещасте бути разом в такім часї з вариятом. — Мортімере, що ти робиш?

— Нїчого. Іду до умивальницї. Тут душно і горячо. Хочу змочити руки і лице.

— Ти вже певне й послїдну капку розуму стратив. Таж грім бє пятьдесять раз частїйше у воду, як у всякі инші річи. О, я вже знаю, нас нїчого не уратує. Менї здаєть ся, що — що то такого, Мортімере?

— То був прокл — образ був. Я его струтив.

— То ти стоїш під самою стїною. Нечувана дурнота. Чи ти справдї не знаєш, що не ма лїпшого громоводу як мур. Іди гет звідтам! А у тебе мур так близько як проклони. Ах, якже можеш бути таким безбожним і втручувати твою родину в таку небезпечність. — Мортімере, чи ти так уставив ліжко, як я казала?

— Нї. Забув.

— Забув! То можеш житєм переплатити. Колиб ти тепер лежав на ліжку посеред комнати, то був бись цїлком безпечний. Ходи до мене, ходи скоро, бо ти готов ще яких дурниць наробити.

Я пробовав, але алькир при запертих дверех був такий маленький, що можна було в нїм удушити ся. Я хвильку видержав, але відтак чим скорше вийшов. Тепер відозвала ся жінка:

— Мортімере, треба конче щось зробити для твоєї безпечности. Подай менї нїмецку книжку, що лежить на коминї і сьвічку. Але не сьвіти. Подай менї лише сірник, я вже сама собі засьвічу. Там в книжцї суть деякі поради.

Я подав їй книжку і збив притім вазу і ще кілька дрібниць, а тепер моя пані засьвітила. Якийсь час мав я спокій, але відтак відозвалась она знов:

— Мортімере, що то?

— Нїчого, кіт.

— Кіт! Ой, злови его, лови скоро і замкни на спід до умивальницї. Скоро, скоро, коти мають в собі повно електрики. Ох, я знаю, що з того страху посивію.

Я знов учув плач. Коби не те, то я був би й пальцем не рушив.

А так пустив ся я через крісла, столи і инші перешкоди, а всї були тверді і деякі мали острі береги. Вкінци удало ся менї сховати кота в умивальницю, наробивши собі коштів на чотириста долярів за побиті і поломані річи.

Тепер почув я півголосом вимовлені в алькири слова:

— Тут стоїть, що найбезпечнїйше вилїзти посеред комнати на крісло. Ноги крісла мусять бути ізольовані, т. зн. що ти мусиш їх вставити в скляні судини.

(Тш — бум - бум!)

— Чуєш? Спіши ся, Мортімере, скоро!

Тепер почав я глядати скляних судин. Остаточно роздобув я чотири; всї инші побив. В такий спосіб ізолював ноги крісла і ждав на дальші прикази жінки.

чає 75% з поданої висше продукциї. Тютюн управляють ще коло Монастириск, Заболотова і в північній Буковині. В полудневім Тироли просторонь занята під управу виносить ледви 392 гектарів; займає ся нею 2500 господарів; з гектара продукує ся 15 сотн. м., а разом 6000 сотн. м. — Не о много більше продукує ся тютюну в Дальматиї. Там на 400 гектарів виносить збір з одного гектара 16·6 сотн. м., а разом 6640 сотн. метр. Але якість дальматиньского тютюну єсть знаменита, бо в Галичині один гектар приносить пересічно 286 зр. в Тироли, при слабім видатку приносить 389 зр., то в Дальматиї при добрім видатку приносить 969 зр., хотяй видаток з одного гектара на вагу у всїх краях єсть майже рівний. Один господар обробляє в Дальматиї пересічно 5 арів, в Галичині 8, в Тиролю 15 арів. Австрийска часть монархії переробила в однім роцї 43.000 сотн. м. тютюну з власної управи, 227.000 сотн. спровадила з Угорщини, а 104000 сотн. м. із заграници, — разом 374.000 сотн. м. До перероблення сего материялу істнує 28 фабрик, де працює 33.000 робітників; то майже виключно жінки, бо мужчин було занятих в тім числї всего 3000. Фабрики тютюну в Гайнбурґу, Седлец, Іґлаві, Фірстенфельдї, Люблянї і Гедінґу мають по 2000 робітників. З наведених дат видно, що Галичина, особливо єї полудниево-всхідна часть має почву цїлком відповідну під управу тютюну, та лиш треба би стараннїйше коло него ходити, а дохід можна, як то видимо на Дальматиї, в трое збільшити.

— **Американьска реклямa.** Характеристику такої реклями подає нїмецкий артист театральний Генрик Мілєр, котрий виступав в „Garden Theater" в Новім Йорку. Прибувши там, дістав він другого дня лист такого змісту: „Поважаний пане! Мусить вам бути відомо, що нинї не талант а реклямa рішає о поводженю. Сими днями маєте, пане, дебютувати в театрі; чи не було би потрібно звернути увагу публики на вашу особу? Коли годите ся, то завтра в ночи чотири опришки ввадуть до вашого мешканя, вистрілять там кілька раз з револьверів і полишать слїди крови на помостї. На другий день New-York Herald і иншi ґазети раннїшнї подадуть описи нападу, а імя ваше пійде з уст до уст. Видаток за напад — 100 долярів. Просимо о відповідь на адресу: Poste restante, Bureau central. Empire Press Association".

— **Помер** о. Михайло Чикалюк, парох Терпилівки, збаражского деканата, дня 13-го с. м., в 64-ім роцї житя, а 33-ім сьвященьства.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-науковий Вістник,** книжка V за май 1898, містить: Фотоґрафії з житя, *Василя Стефаника:* I. Засїданє. II. З міста ідучи. III. Вечірна година. — З поезий *Лесї Українки* (Зимова ніч на чужинї. II. Жидівска мельодия). — Дідусь, оповіданє *Богдана Лепкого.* — Дві долї, повість о. *Данила Мордовця.* — Новелї *Елїзи Оржешкової:* I. Анї кусника! II. Чи памятаєш? — Із воєнних оповідань *Детлефа фон Лїліенкрона:* I. Пропала. II. Чари полудня. III. Паяц. — Американьский претендент, повість *Марк Твайна.* — Сучасна Анґлїя. Нарис розвою єї полїтичного житя 1814—1896 рр. *III. Сеньобоса.* — Оповіданя Вячеслава Будзиновского, оцїнка *Івана Копача* (з портретом В. Будзиновского). — З житя і письменьства, *Осипа Маковея:* Пятьдесятьлїтний ювилей рускої публицистики. — Із чужих лїтератур, др. *Івана Франка:* Детлеф фон Лїлїєнкрон і єго писаня. — Хронїка і бібліоґрафія.

Телеґрами.

Відень 17 мая. Ґенерал Фідлер з Лїнця іменований головно командуючим у Львові.

Константинополь 17 мая. Вчера виплатила Греция Туреччинї першу рату воєнної контрибуциї.

Новий Йорк 17 мая. Як приватно доносять, находить ся іспаньска фльота на водах острова Гайтї і там прийде імовірно до битви. Фльота, котрою доводить адм. Сампсон одержали приказ вертати до Кі Вест.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

— Мортімере, тут стоїть так: Während eines Gewitters entferne man Mettalle, wie z. B. Ringe, Uhren, Schlüssel u. an. von sich und halte sich auch nicht an solchen Stellen auf, wo viele Metalle bei einander liegen, oder mit anderen Körpern verbunden sind, wie an Herden, Öfen, Eisengittern u. dgl. (В часї бурі треба відложити метали, як н. пр. перстенї, годинники, ключі і т. ин. і не ставати в таких місцях, де богато металїв при купі, або де они получені з иншими тїлами, як при горенях, печах, зелїзних решітках і т. ин.) Що то значить, Мортімере? Чи він каже, що треба обвішати себе металями, чи держати ся від них з далека?

— Сам добре не знаю. То трохи неясне. Всї нїмецкі правила трохи темні. Але як менї здає ся то він каже, аби обвішати себе металями.

— Ага, так, так. Таж то простий розум наказує. Миж бачимо то найлїпше на громоводї. Возьми на голову твій шелом від пожарної сторожі, там найбільше металю.

Я наложив шелом.

— Тепер, Мортімере, мусиш ще охоронити і ноги. Прошу тебе, вложи остроги.

Я й то зробив, мовчки і на силу здержуючи моє невдоволенє.

— Мортімере, тут стоїть дальше: Das Gewitterläuten ist sehr gefährlich (Дзвоненє в часї бурі дуже небезпечне). Чи він хоче тим сказати, що в часї бурі небезпечно не дзвонити чи дзвонити?

— Менї здаєть ся, що він хоче сказати, аби дзвонити, бо —

— Досить, Мортімере, досить, не трать часу на пустім балаканю. Іди до великого дзвінка в сїнях, скоро, Мортімере, ми вже майже безпечні. Ах, любий Мортімере, я гадаю, що такі будемо уратовані.

Я виліз на крісло і дзвонив тим страшним дзвінком сїм або вісїм мінут. Нараз отворили ся з надвору наші віконницї, у вікнї появило ся ясне сьвітло ліхтарки і якийсь хрипкий голос спитав:

— До чорта, а тут що діє ся?

Перед вікном стояла товпа людий і з зачудованем приглядала ся мому нічному одягови і воєнному уоруженю.

Я перестав дзвонити, злїз змішаний з крісла і сказав:

— Нїчого, приятелї. От мала перешкода задля бурі. Я дзвонив, аби розігнати громові хмари.

— Буря? Громові хмари? Пане Мек Вілємс, чи ви ошалїли? Таж на дворі чудесна ніч, нема нї хмарки на небі.

Я виглянув на двір і так здивував ся, що спершу не міг нї слова промовити. Відтак сказав: — Не розумію того. Миж бачили крізь віконницї і занавіси цїлком виразно блискавки і чули гримоти.

Всї люди як були аж попадали на землю від сьміху; двох навіть померло. Один, що лишив ся при житю, відозвав ся:

— Прошу вас, чому ви не отворили вікна і не поглянули он там на горбок. То що ви чули був гук канонів, а що бачили, то огонь вистрілів. Треба вам знати, що коло півночи надійшла телеґрафічна новина: Ґарфіяльда вибрано президентом і тому стріляли.

— Так, так, пане Твайн, як я вам вже говорив — кінчив пан Мек Вілємс — люди мають тілько знаменитих средств охорони перед громом, що менї аж дивно, як може в кого ще грім ударити.

З тими словами взяв свою подорожну торбу і парасоль в руки і попращав ся зі мною, бо поїзд задержав ся на его стациї.

— **Лїтоґрафія Інститута Ставропиґійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Бляхарска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі лїтоґрафічні роботи по дуже умірениій цїнї.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 липня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Скольго	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).